

Opole, dnia 14 stycznia 2016 r.

IZBA CELNA W OPOLU
Dyrektor Izby Celnej w Opolu

Znak sprawy: 380000-IINX.1171.1.16.2015.2016

Pan
Sławomir Siwy
Rachmistrz Celny
Młodszy specjalista Służby Celnej
w Oddziale Celnym w Nysie

ORZECZENIE DYSCYPLINARNE

Na podstawie art. 437 oraz 438 pkt 2 ustawy z dnia 06 czerwca 1997r. Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 1997r. nr 89, poz. 555 z późn. zm.) w związku z art. 187, art. 178, art. 181 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009r. – o Służbie Celnej (Dz. U. z 2009r. nr 168, poz. 1323 z późn. zm.)

Uchylam w całości zaskarżone orzeczenie dyscyplinarne nr 381000-RO-152-2/11 z dnia 2 grudnia 2011r. wydane przez Naczelnika Urzędu Celnego w Opolu, którym orzeczono karę dyscyplinarną przeniesienia na niższe stanowisko służbowe i umarzam postępowanie w sprawie.

Uzasadnienie

Naczelnik Urzędu Celnego w Opolu, orzeczeniem nr 381000-RO-152-2/11 z dnia 02.12.2011r., na podstawie art. 169 ust 1, art. 178 ust 1, art. 187 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej w związku z art. 17 § 1 pkt 1 oraz art. 414 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks postępowania karnego, uniewinnił Obwinionego rachmistrza celnego Sławomira

Siwego specjalistę Służby Celnej w Oddziale Celnym w Nysie od zarzutu umyślnego naruszenia dóbr osobistych innego funkcjonariusza w czasie pełnienia służby oraz - na podstawie art. 166 pkt 1, art. 167 ust. 1 pkt 7 art. 169 ust. 1 i 5, art. 178 ust 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej - uznał Obwinionego rachmistrza celnego Sławomira Siwego specjalistę Służby Celnej w Oddziale Celnym w Nysie winnym naruszenia obowiązków służbowych polegającego na:

- 1) umieszczeniu na stronie internetowej Celnicy PL w dniu 22.10.2010 r. stwierdzeń kwestionujących legalność działań kierownictwa Służby Celnej w tym znieważających i pomawiających;
- 2) udzieleniu w dniu 08.01.2011 r. wywiadu rozgłośni Radia Maryja, w którym podział środków pieniężnych w Służbie Celnej określił m.in. jako działania antypaństwowe, oparte na kumoterstwie;
- 3) bezpodstawnym złożeniu w dniu 06.04.2010 r. do Prokuratury Okręgowej w Warszawie zawiadomienia o popełnieniu przez Szefa Służby Celnej oraz przez Dyrektorów Izb Celnich przestępstwa przekroczenia uprawnień w związku z mianowaniem funkcjonariuszy celnych na stopnie służbowe;
- 4) zarzuceniu, w piśmie z dnia 10.11.2010 r. nr ZZ Celnicy PL – 107/10 kierownictwu Służby Celnej świadomego łamania i lekceważenia przepisów prawa oraz współodpowiedzialność za powstanie strat Skarbu Państwa wielkich rozmiarów,

czym Obwiniony naruszył obowiązki funkcjonariusza celnego określone w art. 122 pkt 1 i pkt 5 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej i orzekł karę dyscyplinarną przeniesienia na niższe stanowisko służbowe.

W dniu 11 stycznia 2012 r. do Dyrektora Izby Celnej w Opolu zostało złożone, w trybie art. 179 ust. 2 ustawy o Służbie Celnej, odwołanie funkcjonariusza celnego Oddziału Celnego w Nysie - Pana Sławomira Siwego, od powyższego orzeczenia dyscyplinarnego Naczelnika Urzędu Celnego w Opolu.

W powyższym odwołaniu Obwiniony - funkcjonariusz celny Sławomir Siwy, reprezentowany przez radcę prawnego Krzysztofa Kamińskiego, wniósł o uchylenie orzeczenia dyscyplinarnego w części opisanej w pkt II oraz o niewykonanie orzeczonej kary.

Po przeprowadzeniu postępowania odwoławczego, Dyrektor Izby Celnej w Opolu, orzeczeniem z dnia 14 sierpnia 2012 r. nr 380000-IKAR-152-6/212, wydanym na podstawie art. 437 ustawy z dnia 06 czerwca 1997 r. Kodeks postępowania karnego w związku z art. 187, art. 180, art. 181 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009r. – o Służbie Celnej utrzymał w całości w mocy zaskarżone orzeczenie dyscyplinarne Naczelnika Urzędu Celnego w Opolu.

Od powyższego orzeczenia organu dyscyplinarnego II instancji Pan Sławomir Siwy wywiódł skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Opolu.

Po rozpoznaniu skargi, wyrokiem z dnia 26 lutego 2013 r. (sygn. akt : II SA / Op 515 / 12), Wojewódzki Sąd Administracyjny w Opolu stwierdził nieważność orzeczenia dyscyplinarnego Dyrektora Izby Celnej w Opolu nr 380000-IKAR-152-6/212 z dnia 14 sierpnia 2012 r. w przedmiocie przeniesienia na niższe stanowisko służbowe.

Sąd stwierdził bowiem, że stosownie do art. 169 ust. 1 ustawy o Służbie Celnej, orzekanie kar dyscyplinarnych należy do naczelnika urzędu celnego, dyrektora izby celnej lub Szefa Służby Celnej, zwanych dalej „organami dyscyplinarnymi”, w odniesieniu do podległych im funkcjonariuszy. Przytoczony przepis wskazuje organy właściwe do orzekania w sprawach dyscyplinarnych, nazywając je organami dyscyplinarnymi. W kolejnych ustępach tej regulacji, odnoszących się do orzeczeń podejmowanych w pierwszej instancji, ustawodawca przyznał ww. organom dyscyplinarnym uprawnienie do upoważnienia swych zastępców do orzekania kar dyscyplinarnych, jednak poza przypadkiem kar, o których mowa w art. 167 ust. 1 pkt 6-10, a więc m.in. kary przeniesienia na niższe stanowisko.

Wobec tego Sąd uznał, iż w rozpoznawanej sprawie, w postępowaniu odwoławczym organem dyscyplinarnym był Dyrektor Izby Celnej w Opolu, do którego zadań należało rozpoznanie wniesionego środka zaskarżenia oraz wydanie orzeczenia. W ocenie Sądu, organ ten nie posiadał prawa do upoważnienia swego zastępcy do działania w jego imieniu i do załatwienia w postępowaniu odwoławczym sprawy pozostającej w jego wyłącznej kompetencji, natomiast z samego uprawnienia zastępcy dyrektora izby celnej do zastępowania personalnie dyrektora nie wynika jego upoważnienie do orzekania w sprawie dyscyplinarnej. W konsekwencji Sąd I instancji uznał, iż zaskarżone orzeczenie dotknięte jest istotną wadliwością, co w efekcie uzasadnia stwierdzenie jego nieważności w oparciu o art. 145 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (dalej: upsa) w związku z art. 156 § 1 pkt 2 kpa. Sąd przytoczył treść przepisu art. 156 § 1 pkt 2 kpa, zgodnie z którym organ administracji publicznej stwierdza nieważność decyzji, która została wydana z

rażącym naruszeniem prawa wskazując, że rażące naruszenie prawa zachodzi wówczas, gdy został naruszony przepis, którego treść bez żadnych wątpliwości interpretacyjnych może być ustalona w bezpośrednim rozumieniu. Według stanowiska Sądu I instancji z taką sytuacją mamy do czynienia w niniejszej sprawie, ponieważ treść cyt. wcześniej art. 169 ust. 1 ustawy o Służbie Celnej jest wyraźna i – w ocenie Sądu - bezspornie wynika z niej, jakim organom ustawodawca przyznał kompetencje do orzekania kar dyscyplinarnych. Zaskarżone orzeczenie podpisała osoba, która zdaniem Sądu - nie miała i nie mogła mieć w świetle rozwiązań ustawowych upoważnienia do jego wydania w imieniu Dyrektora Izby Celnej w Opolu, dlatego nie budziło wątpliwości Sądu, iż podjęcie przedmiotowego orzeczenia nastąpiło z rażącym naruszeniem prawa.

Powyższy wyrok został zaskarżony w całości przez Dyrektora Izby Celnej w Opolu. Naczelny Sąd Administracyjny jednak, po rozpoznaniu powyższej skargi kasacyjnej, wyrokiem z dnia 5 września 2014 r. (sygn. akt I OSK 1223/13) oddalił skargę kasacyjną Dyrektora Izby Celnej w Opolu.

Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego z dnia 26 lutego 2013 r., sygn. II SA/Op 515/12, którym stwierdzono nieważność orzeczenia dyscyplinarnego Dyrektora Izby Celnej w Opolu z dnia 14 sierpnia 2012 r. o nr 380000-IKAR-152-6/2012, stał się zatem prawomocny w dniu 5 września 2014 r.

Dyrektor Izby Celnej w Opolu zobowiązany był zatem przeprowadzić ponownie postępowanie odwoławcze, uwzględniające zalecenia sądu I instancji z dnia 26 lutego 2013 r. W powyższym orzeczeniu natomiast, oprócz kwestii związanych z uprawnieniem zastępcy Dyrektora Izby Celnej w Opolu do orzekania kar dyscyplinarnych, o których mowa w art. 167 ust. 1 pkt 6-10, a więc m.in. kary przeniesienia na niższe stanowisko, Sąd ten wskazał m.in., iż ponownie rozpoznając sprawę organ dyscyplinarny powinien ocenić zasadność wniosku Pana Sławomira Siwego o wyłączenie organu dyscyplinarnego pierwszej instancji od udziału w sprawie.

Ponownie przeprowadzając postępowanie w sprawie, odwoławczy organ dyscyplinarny uznał, iż w sprawie należy przede wszystkim wyjaśnić okoliczności, wskazywane na etapie postępowania sądowo-administracyjnego, a mogące świadczyć o istnieniu wątpliwości co do bezstronności organu dyscyplinarnego I instancji. Ustalić bowiem należało, na co zwrócił uwagę Sąd I instancji, czy postępowania dyscyplinarnego nie prowadzono i nie wydano orzeczenia w

warunkach określonych w art. 41 § 1 ustawy z dnia 06 czerwca 1997 r. - Kodeks postępowania karnego.

W związku z tym, pismem z dnia 5 maja 2015 r. o nr 380000-IINX-1171.1.2015, zwrócono się do Naczelnika Urzędu Celnego w Opolu o wyjaśnienie znaczenia jego wypowiedzi, złożonej w trakcie - mającego miejsce w dniu 29 listopada 2011 r. - wysłuchania Pana Sławomira Siwego jako Obwinionego. Z protokołu wysłuchania Obwinionego wynikało bowiem, iż na zadane przez Obroncę Obwinionego pytanie: „Czy Naczelnik UC uważa, że Przewodniczący ZZ Celnicy Pl naruszył jego dobro osobiste?”, Naczelnik Urzędu Celnego w Opolu odpowiedział: „W związku z faktem, iż jeden z zarzutów odnosi się do kadry kierowniczej S.C., w skład której wchodzi Naczelnik Urzędu Celnego – tak”.

Pismem z dnia 7 maja 2015 r. o nr 381000-UOGR.075.77.205, Naczelnik Urzędu Celnego w Opolu odpowiedział, iż ma neutralny stosunek zarówno do Pana Sławomira Siwego, jak i do sprawy, a jego wypowiedź odnosiła się do motywów wszczęcia postępowania dyscyplinarnego a nie do jego stosunku do sprawy dyscyplinarnej.

Analizując treść tej odpowiedzi oraz całokształt materiału dowodowego, odwoławczy organ dyscyplinarny uznał, iż w sprawie zaistniała okoliczność mogąca świadczyć o istnieniu wątpliwości co do bezstronności organu dyscyplinarnego I instancji. Wypowiedź Naczelnika Urzędu Celnego w Opolu z dnia 29 listopada 2011 r. mogła bowiem świadczyć o tym, iż uzewnętrzniał on swój pogląd na sprawę jeszcze przed wydaniem orzeczenia dyscyplinarnego, skoro – jak sam wyjaśnił – jego wypowiedź dotyczyła już samych motywów wszczęcia postępowania dyscyplinarnego.

W postępowaniu dyscyplinarnym, zgodnie z dyspozycją przepisu art. 187 ustawy o Służbie Celnej, w sprawach nieuregulowanych w tej ustawie, stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania karnego. Natomiast zgodnie z art. 41 § 1 ustawy z dnia 06 czerwca 1997 r. - Kodeks postępowania karnego (dalej: k.p.k.), sędzia ulega wyłączeniu, jeżeli istnieje okoliczność tego rodzaju, że mogłaby wywołać uzasadnioną wątpliwość co do jego bezstronności w danej sprawie. Przepis ten, przewidujący instytucję *iudex suspectus*, za podstawę wyłączenia sędziego przyjmuje więc istnienie okoliczności tego rodzaju, że mogłaby wywołać uzasadnioną wątpliwość co do jego bezstronności w danej sprawie. Okoliczność ta, mająca uzasadnić wyłączenie sędziego, powinna być przy tym jedynie uprawdopodobniona (por. wyrok SN z dnia 17 października 2013 r., sygn. IV KK 182/13).

Ponieważ wypowiedź Naczelnika Urzędu Celnego z dnia 29 listopada 2011 r. mogła wywołać wątpliwość, czy Naczelnik Urzędu Celnego był w stanie zachować obiektywizm rozpoznając przedmiotową sprawę dyscyplinarną, zaś wyjaśnienia dotyczące znaczenia tej wypowiedzi, złożone na piśmie dnia 7 maja 2015 r., wątpliwości tej nie wyjaśniły, w ocenie organu odwoławczego stwierdzić należało, iż zaistniała przesłanka uzasadniająca wyłączenie tego organu od udziału w sprawie w trybie art. 41 § 1 k.p.k.

W związku z tym organ II instancji uznał za uzasadnione uchylene orzeczenia I instancji oraz umorzenie postępowania w sprawie.

Obwiniony po zakończeniu postępowania dowodowego przeprowadzonego w toku ponownego postępowania odwoławczego od orzeczenia dyscyplinarnego Naczelnika Urzędu Celnego w Opolu nie skorzystał z uprawnienia do zapoznania się z aktami postępowania oraz nie skorzystał z prawa do złożenia wniosku o ich uzupełnienie. Z przedmiotowych uprawnień nie skorzystali również obrońca i pełnomocnik, ustanowieni przez obwinionego oraz Rzecznik Dyscyplinarny Naczelnika Urzędu Celnego w Opolu.

Należy również podkreślić, że w toku prowadzonego postępowania odwoławczego obwiniony jak i jego obrońca oraz ustanowiony pełnomocnik i Rzecznik Dyscyplinarny Urzędu Celnego w Opolu mieli zagwarantowane prawo do zapoznania się z aktami sprawy, prawo do złożenia wniosku o ich uzupełnienie oraz prawo do wysłuchania stanowiska w/w uczestników postępowania.

Z wyjątkiem Rzecznika Dyscyplinarnego Urzędu Celnego w Opolu, który skorzystał z prawa do wysłuchania, pozostali uczestnicy postępowania nie skorzystali ze swoich – wyżej wymienionych - uprawnień.

Dyrektor Izby Celnej w Opolu jako organ odwoławczy rozpatrzył sprawę uwzględniając wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego z dnia 26 lutego 2013 r. o sygn.. II SA/Op 515/12.

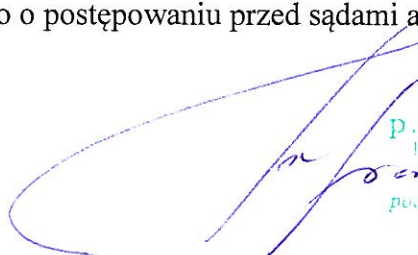
Mając powyższe na względzie, orzeczono jak w sentencji niniejszego orzeczenia dyscyplinarnego.

Pouczenie

Na powyższe orzeczenie dyscyplinarne wydane w postępowaniu odwoławczym przysługuje prawo do wniesienia skargi do sądu administracyjnego na zasadach określonych w odrębnych przepisach (art. 181 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. – o Służbie Celnej).

Skargę wnosi się, w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia skarżącemu rozstrzygnięcia w sprawie, za pośrednictwem Dyrektora Izby Celnej w Opolu (art. 53 i art. 54 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi).

p.o. DYREKTORA
IZBY CELNEJ W OPOLU
podpis: Bogdan Fajfrowicz

Otrzymują:

1. Pan Sławomir Siwy, ul. Pomorska ½, 48-303 Nysa
2. Pełnomocnik - Radca Prawny Krzysztof Kamiński -
Kancelaria Radcy Prawnego Krzysztof Kamiński
ul. Ozimska 47/3; 45-058 Opole
3. Obrońca Pani Maria Mrugała
ul. Podtatrzańska 66/19; 34-400 Nowy Targ
4. Naczelnik Urzędu Celnego w Opolu
5. Prowadzący postępowanie odwoławcze – ekspert Służby Celnej Jacek Gonera
6. a/a

